

- 8.2.7 ร้านซ่อมรถ / อุ้ซ่อมรถ 9 แห่ง
- 8.2.8 รถเร่ขาย 2 คัน
- 8.2.9 ร้านรับซื้อข้าวเปลือก 1 แห่ง
- 8.2.10 ร้านอุปกรณ์ก่อสร้าง 2 แห่ง
- 8.2.11 ร้านผลิตถังขยะจากยางรถยนต์ 1 แห่ง
- 8.2.12 ร้านเสริมสวย 3 แห่ง
- 8.2.13 โรงเลี้ยงหมู 1 แห่ง
- 8.2.14 ร้านรับซื้อของเก่า 1 แห่ง
- 8.2.15 คลินิกหรือสถานบริการทางการแพทย์ 1 แห่ง

9. สภาพทางสังคม

- 9.1 การศึกษามีโรงเรียน จำนวนทั้งสิ้น 9 แห่ง แยกเป็น
  - 9.1.1 โรงเรียนระดับประถมศึกษา จำนวน 7 แห่ง ได้แก่
  - 9.1.2 โรงเรียนมัธยมศึกษา 1 แห่ง คือ โรงเรียนคำเตยอุปถัมภ์(ม.1 - 6)
  - 9.1.3 โรงเรียนมัศึกษานำร่อง 1 แห่ง คือ โรงเรียนบ้านดอนแดง (ป. 1 – ม. 3)
  - 9.1.4 ศูนย์พัฒนาเด็กก่อนวัยเรียน 8 แห่ง
  - 9.1.5 ที่อ่านหนังสือพิมพ์ประจำหมู่บ้าน 18 แห่ง
- 9.2 สถาบันและองค์กรทางศาสนา
  - 9.2.1 วัด/สำนักสงฆ์ จำนวน 19 แห่ง
  - 9.2.2 คอนปู้ตา จำนวน 7 แห่ง
  - 9.2.3 สภาวัฒนธรรม จำนวน 1 แห่ง
- 9.3 บริการสาธารณสุข
  - 9.1.1 สถานพยาบาลเอกชน จำนวน 1 แห่ง คือ สถานพยาบาลหมอจิบ้าน โพนคือ
  - 9.1.2 โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพชุมชนบ้านดอนแดง พื้นที่รับผิดชอบคือ หมู่ที่ 7,9,13,14,15
  - 9.1.3 โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพชุมชนบ้านคำเตย พื้นที่รับผิดชอบคือ หมู่ที่ 4,5,6,16,10,2,18
  - 9.1.4 โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพชุมชนบ้านทุ่งมน พื้นที่รับผิดชอบคือ หมู่ที่ 8,17,11,1,12,3

9.4 ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

9.4.1 สถานีตำรวจชุมชนตำบลคำเตย จำนวน 1 แห่ง

9.4.2 มีสมาชิกอาสาสมัครตำรวจชุมชน จำนวนทั้งสิ้น 54 นาย

9.4.3 ศูนย์อาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน จำนวน 1 แห่ง

9.4.4 มีสมาชิก อปพร. จำนวนทั้งสิ้น 218 นาย

9.4.5 ศูนย์กู้ชีพตำบล / หนึ่งตำบลหนึ่งทีมกู้ภัย (EMS/OTOS) จำนวน 1 แห่ง

โดยมีทีมปฏิบัติการ จำนวน 8 ทีม กระจายครอบคลุมทั้ง 18 หมู่บ้าน

9.4.6 มีรถบรรทุกน้ำอเนกประสงค์แบบดับเพลิงได้ ขนาด 210 แรงม้า ความจุ 6,00 ลิตร จำนวน 1 คัน

9.4.7 มีรถบรรทุกขยะแบบเทอคัทท้าย ขนาด 6 ตัน 6 ล้อ จำนวน 1 คัน

10. บริการพื้นฐาน

การคมนาคมการคมนาคมโดยรถโดยสารประจำทาง และรถยนต์ส่วนตัว เส้นทางคมนาคมมี 2 เส้นทางคือ

เส้นทางที่ 1 ถนนสายหนองญาติ – นาแก

เส้นทางที่ 2 ถนนสายนครพนม - ชาติพนม

เส้นทางคมนาคม ประมาณ ร้อยละ 60 ยังเป็นถนนลูกรังโดยเฉพาะเส้นทางคมนาคมในหมู่บ้านและเชื่อมต่อระหว่างหมู่บ้าน

การสื่อสารและโทรคมนาคม

- ที่ทำการไปรษณีย์(สาขาย่อย) จำนวน 1 แห่ง

- โทรศัพท์สาธารณะ จำนวน 57 แห่ง

- เสารับสัญญาณโทรศัพท์ จำนวน 3 แห่ง

การไฟฟ้าทุกหมู่บ้านมีไฟฟ้าใช้ แต่ยังไม่ทั่วถึง โดยเฉพาะครัวเรือนที่สร้างใหม่ และไฟฟ้าเพื่อการเกษตร ไฟฟ้าสาธารณะตามหมู่บ้าน หมู่บ้านละ 5 หลอด ติดตั้งโดยการไฟฟ้าแต่ยังไม่ทั่วถึงครบทุกหมู่บ้าน

11. แหล่งน้ำธรรมชาติ

11.1 ลำห้วยที่สำคัญ มี 9 สาย ได้แก่

11.1.1 ลำห้วยบังฮวก มีพื้นที่ครอบคลุม หมู่ที่ 7,1,13,4,5,6,16

11.1.2 ลำห้วยชะโนด มีพื้นที่ครอบคลุม หมู่ที่ 2,18,10,4

- 11.1.3 ลำห้วยยาง มีพื้นที่ครอบคลุม หมู่ที่ 12,3
- 11.1.4 ลำห้วยจี๋หมู มีพื้นที่ครอบคลุม หมู่ที่ 4,9,15
- 11.1.5 ลำห้วยสายหนองแสง มีพื้นที่ครอบคลุม หมู่ที่ 9,13
- 11.1.6 ลำห้วยวังหนามแท่ง มีพื้นที่ครอบคลุมหมู่ที่ 15
- 11.1.7 ลำห้วยบ่อน้อย มีพื้นที่ครอบคลุมหมู่ที่ 14
- 11.1.8 ลำห้วยกุดข้าวปุ้น มีพื้นที่ครอบคลุม หมู่ที่ 11
- 11.1.9 ลำห้วยวังซุง มีพื้นที่ครอบคลุม หมู่ที่ 11
- 11.2 บึง หนอง และอื่น ๆ จำนวนมากกว่า 30 แห่ง

12. แหล่งน้ำที่สร้างขึ้น

- 12.1 ฝายน้ำล้น 10 แห่ง ได้แก่
  - 12.1.1 ฝายน้ำล้นป่าคำเตือ หมู่ที่ 1
  - 12.1.2 ฝายน้ำล้นห้วยยาง หมู่ที่ 3
  - 12.1.3 ฝายน้ำล้นห้วยจี๋หมู หมู่ที่ 4
  - 12.1.4 ฝายน้ำล้นห้วยบังฮวก หมู่ที่ 7
  - 12.1.5 ฝายน้ำล้นหนองขามป้อม หมู่ที่ 8
  - 12.1.6 ฝายน้ำล้นลำห้วยชะโนด หมู่ที่ 10
  - 12.1.7 ฝายน้ำล้นคำตาสิงห์ หมู่ที่ 12
  - 12.1.8 ฝายน้ำล้นห้วยสามประก่อ หมู่ที่ 13
  - 12.1.9 ฝายน้ำล้นคำตาเปรม หมู่ที่ 14
  - 12.1.10 ฝายน้ำล้นบ่อน้อย หมู่ที่ 14
  - 12.1.11 บ่อน้ำตื้น 30 แห่ง
  - 12.1.12 บ่อบาดาล บ่อดอก บ่อเจาะ 16 แห่ง
  - 12.1.13 ประปาหมู่บ้าน 15 แห่ง ได้แก่ หมู่ที่ 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18

13. ข้อมูลอื่น ๆ

- 13.1 ทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่
  - 13.1.1 ป่าไม้ในที่สาธารณะมีประมาณ 7,000 ไร่
  - 13.1.2 หินสวยงาม หมู่ที่ 2,4,5,10,18

13.2 มวลชนจัดตั้ง

- ลูกเสือชาวบ้าน 2 รุ่น จำนวน 280 คน

13.3 แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของตำบล

13.3.1 ตำบลคำเตยมีแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ได้แก่

- 1) ฝายน้ำล้นบ้านวังไฮ บ้านวังไฮ หมู่ที่ 3
- 2) คอนปู้ตบ้านคำเตย บ้านคำเตยหมู่ที่ 5
- 3) สำนักสงฆ์ดงมะไฟ บ้านคำเตยหมู่ที่ 6

14. ประเด็นการพัฒนางานองค์การบริหารส่วนตำบลคำเตย

14.1 ประเด็นการพัฒนางานองค์การบริหารส่วนตำบลคำเตย มี 8 ด้าน ดังนี้

14.1.1 ด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

14.1.2 ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบสาธารณูปโภค

14.1.3 ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน

14.1.4 ด้านการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

14.1.5 ด้านการพัฒนาและเสริมสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจ

14.1.6 ด้านการพัฒนาการเกษตรและอุตสาหกรรมเกษตร

14.1.7 ด้านการพัฒนาการเมือง การบริหาร

14.1.8 ด้านการพัฒนาการศึกษา ศาสนา วัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นวาระท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนตำบลคำเตยมี ดังนี้

- 1) พัฒนาประชาชนให้มีคุณภาพชีวิตดีขึ้น
- 2) สร้างรายได้ สร้างโอกาสให้ประชาชนมีรายได้เพิ่มขึ้น
- 3) สร้างระบบการบริหารจัดการที่้องค์การบริหารส่วนตำบลคำเตย ได้

ประกาศสงครามกับ 3 เรื่องหลัก ดังนี้

3.1) สงครามเอาชนะความยากจน

3.2) สงครามเอาชนะยาเสพติด

3.3) สงครามเอาชนะการทุจริต คอร์รัปชั่น

15. ข้อมูลด้านศักยภาพขององค์การบริหารส่วนตำบลคำเตย

องค์การบริหารส่วนตำบลคำเตย เป็น องค์การบริหารส่วนตำบลขนาดเล็ก มีขีดความสามารถในการบริหารงานเพื่อให้บริการประชาชนในเขตพื้นที่การปกครองได้อย่างมี

ประสิทธิภาพและเต็มความสามารถ โดยมีระบบโครงสร้างการบริหารงาน อัตรากำลังบุคลากรขององค์กรสถานะการคลัง และเครื่องมืออุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการปฏิบัติงานอย่างเพียงพอ และอยู่ในสภาพที่พร้อม ใช้งาน มี ดังนี้

1. การรวมกลุ่มของประชาชน

การรวมกลุ่มที่สำคัญในตำบลคำเตย มีจำนวนทั้งสิ้น 103 กลุ่ม แยกประเภทกลุ่มย่อยได้ ดังนี้

- 1.1 กลุ่มส่งเสริมอาชีพ,กลุ่มเกษตรกร 31 กลุ่ม
- 1.2 กลุ่มสัจจะออมทรัพย์ 18 กลุ่ม
- 1.3 กลุ่มกองทุนหมู่บ้าน 18 กลุ่ม
- 1.4 กลุ่มแม่บ้าน 18 กลุ่ม
- 1.5 กลุ่มสตรีประจำหมู่บ้าน 18 กลุ่ม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ละมัย มั่นคง (2540) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลของโครงการฝึกอบรมต่อการพัฒนาคุณภาพงานบริการของบุคลากรระดับปฏิบัติการ โรงพยาบาลหนองบัว จังหวัดนครสวรรค์ ผลการวิจัย พบว่า หลังการทดลองบุคลากร ที่เข้ารับการฝึกอบรมมีการเปลี่ยนความคาดหวังในความสามารถของตนเอง ความคาดหวังในผลดีของการปฏิบัติตาม โครงการฝึกอบรม ดีขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p>0.001$) และระดับความพึงพอใจของหัวหน้างาน และของผู้รับบริการต่อคุณภาพการบริการของบุคลากรระดับการปฏิบัติการทั้งในด้านการปฏิบัติงาน และระดับบุคลิกภาพ ภายหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p>0.001$)

อดิศักดิ์ พลิตผลกาพิมพ์และคณะ (2550:บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ระบบจัดตั้งระบบบริการสุขภาพในภาวะฉุกเฉินประเทศพัฒนากับประเทศไทย พบว่า โดยภาพรวมการจัดตั้งระบบบริการประเทศไทยหน่วยบริการที่ทำหน้าที่ให้การดูแลรักษาพยาบาลผู้ป่วย ณ จุดเกิดเหตุอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งพบว่า ด้านการสนับสนุนทางวิชาการรวมทั้งการตรวจสอบสภาพจากโรงพยาบาลที่ชุมชน ตั้งอยู่ในการจัดตั้งและขึ้นทะเบียนหน่วยกู้ชีพอยู่ในระดับดีมากที่สุด ตลอดจนบุคลากรที่ปฏิบัติในหน่วยกู้ชีพนั้นพื้นฐานจะต้องผ่านการฝึกอบรมหลักสูตรการปฐมพยาบาลเบื้องต้น ที่สำนักระบบบริการการแพทย์กำหนด และมีการควบคุมปฏิบัติการแพทย์พบว่า ด้านการมีส่วนร่วมในชุมชนในการจัดตั้งหน่วยกู้ชีพเพื่อสอดคล้องกับการพัฒนา

และการกระจายอำนาจอยู่ในระดับปานกลาง และการจัดงบประมาณสนับสนุนจากองค์การบริหารส่วนตำบล ในการจัดตั้งหน่วยกู้ชีพขั้นพื้นฐานและการจัดระบบบริหารจัดการของหน่วยบริการทำหน้าที่ให้การดูแลรักษาพยาบาลผู้ป่วย ณ จุดเกิดเหตุในระดับน้อยที่สุด

สมศักดิ์ ทะนวนรัมย์ (2551 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการบริการกู้ชีพบริการการแพทย์ฉุกเฉิน (EMS) องค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอพลับพลาชัย จังหวัดบุรีรัมย์ ผลการศึกษาพบว่า

1. ด้านบุคลากร พบว่าประชาชนมีระดับความต้องการและความคิดเห็นว่า บุคลากรที่บริการกู้ชีพ มีมารยาทดี สุภาพ เรียบร้อย ในการปฏิบัติงานการแพทย์ฉุกเฉินมากที่สุด ร้อยละ 98.0 บุคลากรที่มาบริการรถกู้ชีพบริการการแพทย์ฉุกเฉิน มีการซักถามญาติของผู้ป่วยสาเหตุของการป่วยรวมถึงการแก้ไขอย่างเร่งด่วน ร้อยละ 96 และน้อยที่สุด ควรปรับปรุงเกี่ยวกับมารยาทของผู้ปฏิบัติงานรถกู้ชีพแพทย์ฉุกเฉิน ร้อยละ 2.0

2. ด้านการบริการ พบว่า ประชาชนมีระดับความต้องการและความคิดเห็นว่า ความหมายขอบเขตการรับ-ส่งผู้ป่วย และไม่ควรจำกัดพื้นที่ในการรับ-ส่งผู้ป่วยให้อยู่ภายในจังหวัดมากที่สุด ร้อยละ 100.0 รองลงมาพึงพอใจและประทับใจในการบริการรถกู้ชีพบริการการแพทย์ฉุกเฉิน แต่ควรปรับปรุงความเร็วกับการขับขี้นพาหนะ ร้อยละ 8.0

3. ด้านวัสดุอุปกรณ์ พบว่า ประชาชนมีระดับความต้องการและความคิดเห็นว่า ควรทำความสะดวกอุปกรณ์ที่ใช้ภายในรถกู้ชีพ โดยการฆ่าเชื้อทุกวันเพื่อป้องกัน โรคติดต่อและการติดเชื้อของผู้ป่วย มากที่สุด ร้อยละ 100.0 รองลงมาหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง หรือองค์การบริหารมีส่วนรับผิดชอบในกรณีที่เกิดอุบัติเหตุ ร้อยละ 98.0 และน้อยที่สุด ไม่มีความจำเป็นต้องรับผิดชอบ เนื่องจากเกิดอุบัติเหตุ ร้อยละ 2.0

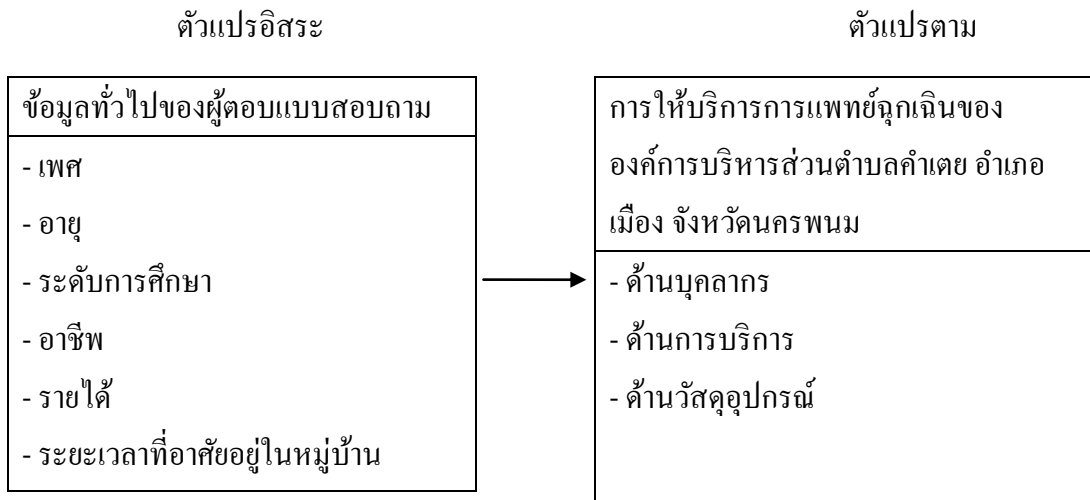
กัณติมาภรณ์ วิวัฒน์ตระกูล และคณะ (2552 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนารูปแบบการดำเนินการของหน่วยงานการบริการการแพทย์ฉุกเฉินในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัดกาฬสินธุ์ การวิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานของหน่วยบริการแพทย์ฉุกเฉิน 2) สร้างรูปแบบการพัฒนาการดำเนินงานของหน่วยบริการการแพทย์ฉุกเฉิน 3) ประเมินรูปแบบการพัฒนาการดำเนินงานของหน่วยบริการแพทย์ฉุกเฉิน ผลการวิจัยพบว่าปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานอย่างมีนัยความสำคัญที่ระดับ 0.05 เรียงตามลำดับอิทธิพลจากมากไปหาน้อย คือ ปัจจัยด้านการพัฒนาบุคลากรและทีมงาน ปัจจัยการพัฒนาด้านระบบงาน โดยรูปแบบการพัฒนาได้กำหนดกิจกรรมในการพัฒนาหน่วยบริการแพทย์ฉุกเฉินในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 13 กิจกรรม (1) ดำเนินการอบรมเชิงปฏิบัติการในการช่วยเหลือเบื้องต้น (2) ศึกษาดูงาน (3) การฝึกปฏิบัติงานในโรงพยาบาล

กาฬสินธุ์ (4) การซ่อมแผนรับมืออุบัติเหตุหมู่ร่วมกับเครือข่าย (5) การมีที่ปรึกษา (6) การจัดเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ (7) การจัดประชุมชี้แจงนโยบาย (8) การกำหนดโครงสร้าง บทบาทหน้าที่ (9) จัดทำมาตรฐานการปฏิบัติงาน (10) การประชาสัมพันธ์ (11) การประชุมคณะกรรมการพัฒนาระบบบริการแพทย์ฉุกเฉินสัญจร (12) การนิเทศ ติดตามประเมินผลงาน (13) การสร้างแรงจูงใจ เมื่อประเมินรูปแบบการพัฒนาการดำเนินงานของหน่วยบริการการแพทย์ฉุกเฉินในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัดกาฬสินธุ์ 5 แห่ง พบว่า ผลการดำเนินงานและคุณภาพการให้บริการผู้ป่วยในพื้นที่รับผิดชอบก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อินทนนท์ อินทนพ และคณะ (2552 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการประเมินผลการจัดการระบบการแพทย์ก่อนถึงโรงพยาบาลของหน่วยบริการการแพทย์ฉุกเฉินเบื้องต้น ในสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ของจังหวัดร้อยเอ็ด ผลจากการประเมินพบว่า บริบทของการจัดระบบการแพทย์ก่อนถึงโรงพยาบาลของหน่วยปฏิบัติการฉุกเฉินในสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีความเหมาะสม สอดคล้องกับวิถีชีวิต ความเชื่อด้านการเจ็บป่วยและด้านเศรษฐกิจชุมชน มีกฎหมายและระเบียบที่เอื้อต่อการดำเนินการจัดตั้งหน่วยปฏิบัติการฉุกเฉินมีอาสาสมัครกลุ่มอื่น ๆ สามารถช่วยเหลือผู้ป่วยเบื้องต้น ก่อนหน่วยกู้ชีพหลักจะมาถึงที่เกิดเหตุได้อย่างดี ในด้านปัจจัยนำเข้า การมีส่วนร่วมของประชาชนเป็นสิ่งสำคัญสามารถสนับสนุนงบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ อย่างเพียงพอในด้านกระบวนการ ระบบการแจ้งเหตุและการสื่อสารเป็นหมายเลขที่จำได้ง่ายและสามารถติดต่อได้หลายช่องทางซึ่งส่วนใหญ่ทราบข้อมูลจากเจ้าหน้าที่สาธารณสุขมากที่สุด (ร้อยละ 88.1) ในด้านผลผลิต การจัดระบบการแพทย์ก่อนถึงโรงพยาบาลของหน่วยปฏิบัติการฉุกเฉินในสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีมาตรฐานการเสียชีวิตและความพิการได้ มีความสะดวก รวดเร็ว ทำให้ผู้รับบริการมีความพึงพอใจต่อการจัดระบบการแพทย์ฉุกเฉินระดับมากที่สุด ต้องการให้มีการจัดบริการเช่นนี้ต่อไป

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ระดับความคิดของประชาชนต่อการให้บริการการแพทย์ฉุกเฉิน ขององค์กรบริหารส่วนตำบลคำเตย อำเภอเมือง จังหวัดนครพนม ผู้วิจัยกำหนดกรอบโดยปรับจากผลงานของสมศักดิ์ ทะนวนรัมย์ ได้ศึกษาการบริการรถกู้ชีพบริการการแพทย์ฉุกเฉิน (EMS) องค์กรบริหารส่วนตำบล อำเภอพลับพลาชัย จังหวัดบุรีรัมย์

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY